

РЕШЕНИЕ
№ 773

гр. Перник, 08.12.2014 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и шести ноември през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 721 по описа за 2014г. на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за ***.

Образувано е по жалба от М.П.М. срещу заповед № ЧР-***/14.10.2013 г. на *** Перник, с която е прекратено служебното й правоотношение за заеманата от нея длъжност Директор на дирекция "Административно-правно обслужване финанси и управление на собствеността" /***/.

За съвместно разглеждане към това производство е присъединена и жалбата на М.М. срещу заповед №ЧР-***/11.11.2013 г. на *** Перник, с която на основание чл.62, ал.2 от АПК е допусната поправка на явна фактическа грешка в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

В жалбата срещу заповед № ЧР-***/14.10.2013 г. на *** Перник се твърди, че актът е неправилен и незаконосъобразен. В хода на производството са допуснати съществени нарушения на материалния закон и административно производствените правила. Искане се отмяната на заповедта, в едно с произтичащите от това последици, както и жалбоподателката бъде възстановена на заеманата от нея държавна служба. При оспорването на заповедта за поправка на явна фактическа грешка се излагат твърдения, че не са налице основания същата да бъде издадена при висящ спор за законосъобразност на основания административен акт и се иска отмяната й. Не се заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът – *** Перник чрез пълномощника си излага доводи за неоснователност на жалбите. Административният акт, с който е прекратено служебното правоотношение е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон, при спазване на административно производствените правила за издаването му и в

съответствие с целта на закона. Неоснователни са и твърденията за незаконосъобразност на заповед № ЧР-***/11.11.2013 г. на *** на *** Перник. Няма пречка при констатирана грешка при посочването на придобития от *** ранг, същата да бъде коригирана по реда на чл.62, ал.2 от АПК. Заявява претенция за присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК на разноските.

Административен съд -Перник, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт по чл. 146 от АПК, приема за установено следното:

С решение № 11391 от 29.09.2014г., постановено по АД № 6086/2014г. състав при Върховния административен съд е отменил решение № 271 от 26.03.2014г., постановено по АД № 1370/2013г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд Перник. Приел е, че съдебното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и е указал да се ангажират относими доказателства във връзка с твърдението за осъществен натиск.

М.П.М. е била *** в *** гр.Перник. Заемала е длъжността ***/***/. Със Заповед №ЧР-*** от 14.10.2013 г. на *** на *** Перник е прекратено служебното ѝ правоотношение.

Като основание за прекратяване на служебното правоотношение е посочен чл. 107а от Закона за ***. На 09.10.2013 г. до М.М. е направено предложение, по силата на което да бъде прекратено съществуващото между страните служебно правоотношение, срещу изплащане на четири кратния размер на последната получена месечна основна работна заплата. Предложението е връчено на *** на 09.10.2013 г., видно от отбелязването върху него. С писмо изх.№ 32-00-177/1/ от 11.10.2013 г., то е прието от ***. По делото е приложен и разходен касов ордер от 14.10.2013 г., от който е видно, че заедно с прекратяване на служебното правоотношение е изплатено и предложеното обезщетение. С протоколно определение от 28.11.2013г. това обстоятелство е прието за безспорно и неподлежащо на доказване.

След връчване на атакуваната заповед за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаване служебно и на основание чл.62, ал.2 от АПК е издал заповед №ЧР-*** от 11.11.2013 г. за поправка на очевидна фактическа грешка. Според мотивите на заповедта за поправка неправилно при прекратяване на служебното правоотношение е посочен ранга на жалбоподателката като „IV младши“. Към 14.10.2013 г., М.М. като Директор на Дирекция „****“ е била с ранг „III младши“. Актът, с който

се поправя допуснатата грешка е връчен по надлежния ред на лицето. В законовия срок е постъпила жалба и срещу заповед № ЧР-*** от 11.11.2013г.. Образувано е АД №1398 по описа на Административен съд гр.Перник за 2013г. и с протоколно определение от 23.01.2014г. двете дела са съединени за разглеждане в общо производство за процесуална икономия и бързина на производството.

В изпълнение на указанията дадени в решението на ВАС в хода на настоящето съдебно производство се допуснаха гласни и писмени доказателства, като същите се приобщиха като доказателства по делото. До разпит по искане на жалбоподателката се допуснаха лицата ***, **, Е.Б.И., а по почин на съда Г.Н.. От свидетелските показания на *** се установява, че в определен период от време жалбоподателката ѝ е била пряк ръководител и двете са били в нормални колегиални отношения и са работели добре. Същата заявява, че "М. споделяше с мен служебни теми". Свидетелката *** е изготвила предложението за прекратяване на служебното правоотношение и е категорична, че не може да прецени какво е било психическото ѝ състояние в този момент. Свидетелката *** към октомври 2013г. е работила в ***. Същата е изготвила заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Съобщава, че е била в колегиални отношения с жалбоподателката, а към настоящия момент са приятелки. Заявява, че жалбоподателката е искала да остане на работа и след встъпването в длъжност на новия ***ен ***. Свидетелката И. заявява, че М. не е споделяла с нея, че иска по собствено желание да напусне работа. Категорична е, че не е чула и разбрала и няма наблюдения за оказван натиск жалбоподателката да напусне работа. Същата в този период е съвместявала няколко длъжности и има пряк поглед върху всеки от служителите на ***ната администрация. Свидетелката Н., бивш зам. ***ен *** заявява, че няма впечатления за осъществяван тормоз над жалбоподателката. С оглед на така възприетите показания, настоящия състав приема, че тези лица, като колеги би трябвало да имат преки и непосредствени възприятия за случилото, но от свидетелските им показания се установява, че нито едно от тях не е възприело върху жалбоподателката да е осъществяван натиск, тормоз и пр.. Трима от изслушаните свидетели към настоящия момент не работят в структурата на ***ната администрация и няма как върху тях да се окаже влияние за да повлияят благоприятно и в полза на жалбоподателката и въпреки това същите по никакъв начин не съобщават върху нея да е осъществяван натиск и/или принуда да напусне. Следва да се отбележи, че жалбоподателката към

момента на връчване на предложението за прекратяване на служебното правоотношение е заемала длъжността Директор в "****", което само по себе си предполага по-висока от обичайната психическа устойчивост спрямо емоционално стресови ситуации. Следва да се добави още, че на 09.10.2013г. е бил първият и работен ден след продължителния отпуск за временна неработоспособност и състава приема, че няма преки доказателства, в това число и гласни доказателства, от които да се направи извод за настъпили у същата страхови представи във връзка с поднесеното ѝ за изразяване на съгласие предложение за прекратяване на служебното правоотношение. Свидетелите не установяват преки впечатления за емоционалните преживявания на жалбоподателката, както и не установяват, че изходящия от страната частен документ, в който е обективизирано съгласието ѝ за прекратяване на служебното правоотношение е издаден при опорочена воля от издателя му.

С оглед доказателствената тежест и служебното начало в процеса с протоколно определение от 29.10.2014г. за пореден път е указано на жалбоподателката, че не е доказала твърденията си за упражнен върху нея натиск. С оглед на тези указания не са ангажирани други относими доказателства. Страната е длъжна да докаже твърденията, на които основава своята претенция.

Въз основа на така изложената и възприета фактическа обстановка, настоящия състав намира от правна страна следното:

Двете жалби са подадени в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК, преклузивни срокове, подадени са от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащи на оспорване административни актове, поради което са процесуално допустими и следва да се разгледат по същество.

Разгледани по същество и двете жалби са неоснователни. Доводите в тази връзка са следните:

Спор между страните по отношение на фактите не съществува. Не се спори, че жалбоподателката е заемала длъжността Директор на дирекция "****" в *** гр.Перник. Не се спори също така между страните относно факта на отправяне на предложение за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 107а от Закона за ***, както и относно факта на приемането на предложението от страна на ***. Съгласно чл. 107а, ал. 1 от Закона за *** органът по назначаването може да предложи на *** прекратяване на служебното правоотношение срещу обезщетение в размер на не повече от 6-кратния размер на последната получена месечна заплата. В процесния случай до *** е отправено предложение от органа по назначаването за прекратяване на

служебното правоотношение при посоченото в същия текст условие. Изразено е съгласие от М.М. относно начина на прекратяване на служебното й правоотношение и приетия от нея размер на обезщетение.

Актът за прекратяване на служебното правоотношение отговаря на изискванията по чл. 108, ал. 1, изречение първо от Закона за *** – същият е издаден в писмена форма, съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение – чл. 107а, ал. 1 от Закона за ***, дължимите обезщетения – за неизползван платен годишен отпуск за 2013г. и разпореждане относно дължимите за възстановяване суми за работно облекло. Посочен е и ранга на служителя – IV младши. Правилото на чл. 107а, ал. 2 регламентира, че ако *** приеме предложението по ал. 1, органът по назначаването е длъжен да му изплати уговореното обезщетение заедно с връчването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Това се констатира, че е сторено. Оспорената заповед е в писмена форма, съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, посочени са придобития от служителя на държавна служба ранг, както и подлежащите на изплащане обезщетения. За разлика от общия текст на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, изискващ излагане и на фактическите основания за издаване на административния акт, чл. 108 от ЗДСл изисква посочване само на правните. Мотивирането от фактическа страна не е изведено от специалния закон като абсолютно необходимо условие за законосъобразността на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не е необходимо излагането на други мотиви. Следователно до прекратяване на служебното правоотношение на това основание се достига, след като страните уговорят дължимото обезщетение до шесткратния размер на последната получена месечна заплата. Съгласието относно размера на обезщетението следва да е валидно изразено, т. е. да се съдържа в писменото предложение на органа по назначаването и в писменото съгласие на ***. В тази връзка никоя от страните не спори, което налага убеждението, че страните са ползвали тази опростена и възмездна процедура да прекратят създадено служебно правоотношение между тях.

При оспорването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение се набляга на допусната от органа по назначаване грешка при посочването на придобития ранг от ***. Действително от административната преписка е видно, че неправилно в заповед № ЧР-*** от 14.10.2013г. е вписан по нисък ранг от този, който е притежавала жалбоподателката. Тази неточност е коригирана със

издадена заповед № ЧР-*** от 11.11.2013г., с която е посочен правилно придобития на държавна служба от М.М. ранг-III младши. Не се споделят подробните аргументи на жалбата, че допуснатата грешка е до толкова съществена, че е основание за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Още повече, че същата е коригирана. На основание чл. 62, ал. 2 от АПК, може да бъде поправена допуснатата очевидна фактическа грешка в издаден административен акт. Поправката на заповед № ЧР-***/14.10.2013г. е извършена при наличие на законовите предпоставки и действително неправилно посочване на ранга на жалбоподателката. Съгласно посочената разпоредба очевидни фактически грешки, допуснати в административния акт, се поправят от органа, който го е издал, и след изтичане на срока за обжалване. Поради това не съществува нормативно ограничение констатираната неточност да бъде отстранена преди влизане в сила на административния акт, докато същият е в процедура по обжалване.

Грешка по смисъла на нормата представлява несъответствието между действителната воля на административния орган и тази, обективирана в акта. Правната теория и практика приема, че това са грешки свързани с пресмятане, грешно изписване на индивидуализиращи белези или обобщено формални грешки, при ясно изразена воля на административния орган. Ясно изразената воля на органа по назначаване е за прекратяване на служебното правоотношение. Следователно, не се касае за възпроизвеждане на нови факти или грешка при формирането на волята, т. к всички правнозначими обстоятелства, на които се е позовал административният орган, са били установени и възприети от него. Волята на органа не се променя със заповедта за поправка на грешката. В конкретния случай сме изправени пред грешно изписване на придобития ранг от жалбоподателката, като тази грешка няма пречка да бъде поправена. След като по същество не се изменя правоотношението, разпоредено с поправения акт и няма промяна във фактическите обстоятелства, описани в съдържанието му не са налице и основания същият да бъде отменен като незаконосъобразен.

В жалбата срещу заповед № ЧР-***/14.10.2013 г. на *** на *** Перник се излагат твърдения, че е налице „опорочена воля“ по отношение на приемане на отправеното предложение. Както при предходното разглеждане на делото от друг състав на съда, така и в настоящето производство се събраха писмени и гласни доказателства. От тях се установява, че от м. юли 2013г. *** Перник е ***. Същият е предприел действия по оптимизиране състава на

персонала в изпълнение на ПМС № 171 от 15.08.2013г. за десет процентно съкращение на длъжностите. Към 29.07.2013г. М. е участвала в изготвянето проект за промяна на числеността на персонала, с който се намаляват три щатни бройки. Непосредствено след това М. излиза в продължителен болничен отпуск и се връща на работа на 09.10.2013г.. Именно на тази дата и е връчено предложението за прекратяване на служебното правоотношение. От тази дата между жалбоподателката и зам. *** е започната кореспонденция и са искани обяснения относно действия на служителя, свързани с пряката му служебна дейност и по съществото си се квалифицират като нарушения на служебната дисциплина. Няма данни за образувано, респ. приключило дисциплинарно производство по отношение, на което биха имали значение ангажираните в тази насока писмени доказателства. След като страните са постигнали споразумение за прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие срещу обезщетение, съпътстващите проблеми в отношенията между тях независимо в каква форма се твърди, че са осъществени-тормоз или принуда са неотнормими към законосъобразността на издадената на основание чл.107а от ЗДСл. заповед.

По спорния между страните въпрос относно действителността на волеизявлението на М. за прекратяване на служебното й правоотношение поради упражнен психологически натиск /без да конкретизира в жалбата си от кого и кога/, настоящият съдебен състав, еднозначно приема, че жалбоподателката в настоящето производство не доказва благоприятстващия за нея и положителен по своя характер факт за порок във волята й, продиктуван от психологически натиск. Същата е пълнолетно лице, на което е предложено служебното й правоотношение да бъде прекратено. Възползвала се е от правото си да помисли върху отправеното предложение и в срока по ал. 2, на чл. 107а от ЗДСл е изразила съгласие. Разполагала е с правната възможност да не се съгласи с отправеното и предложение и да не се стигне до прекратяване на правоотношението й. Също така е разполагала и с възможността да договори по-благоприятен размер на обезщетението, т. е. същата е имала възможности за избор. Изводът е, че обективизираната воля на М., материализирана в заявлението й от 11.10.2013г. не е в резултат от упражнен психологически натиск.

В депозираните по делото от страна на пълномощника на жалбоподателката писмени бележки се посочват решения на ВАС на РБ. След запознаване с тях състава, приема, че казусите не са идентични нито по приложимия материален закон, нито по установена фактическа обстановка. В тях жалбоподателите не са

имали право на избор.

Въз основа на изложеното настоящия състав приема, че при издаването на акта за прекратяване на служебното правоотношение не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви-в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са част от административната преписка приложена по делото. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. При постигнато взаимно съгласие на страните за прекратяването на служебното правоотношение, правилно и в съответствие с материалния закон е произнесена оспорената заповед. Доводите за упражнена психическа принуда при приемане на предложението не се подкрепят от събраните по делото доказателства, поради което жалбата като недоказана и като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

В конкретния случай не е налице несъответствие между формираната действителна воля на административния орган и нейното външно изразяване. Целта на поправената заповед е прекратяване на служебно правоотношение по реда на чл.107а от ЗДСл. Неправилно в тази заповед е посочен само ранга на ***. Следователно не се касае за възпроизвеждане на нови факти или грешка при формирането на волята, т. к всички правнозначими обстоятелства, на които се е позовал административният орган /отправено и прието предложение за прекратяване на служебно правоотношение, постигнато съгласие за размера на обезщетението и т.н./ са били установени и възприети от него. След като по същество не се изменя правоотношението, разпоредено с поправения акт и няма промяна във фактическите обстоятелства, описани в съдържанието му, грешката в посочения ранг правилно е отстранена по реда на чл. 62, ал. 2 АПК и противно на доводите в жалбата, не може да обоснове извод за подмяна на волята на органа по назначаване.

Въз основа на всичко изложено се приема, че № ЧР-***/14.10.2013г. и заповед №ЧР-*** от 11.11.2013г. на *** Перник са валидни административни актове, издадени от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно производствените правила и при правилно приложение на материално правните разпоредби. По отношение на тях не се наблюдават отменителните основания посочени в чл. 146 от АПК.

Във връзка със заявеното искане в жалбата против заповед № ***/14.10.2013г. на *** Перник за възстановяване на М. на заеманата от нея длъжност, настоящия състав намира същото за процесуално недопустимо и като такова ще се остави без разглеждане. Налице е нормативно разписан в чл. 122 от ЗДСл. ред, които разписва, че при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда *** се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. На практика жалбоподателката сама следва да изпълни предвидените в чл. 122, ал. 1 от ЗДСл предпоставки, разбира се при благоприятен за нея изход, който в случая не се постигна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК при своевременно направено искане за присъждане на разноски, придружено и със списък на разноските по чл. 80 от ГПК такива следва да се възложат в тежест на жалбоподателката. Същите са в размер на 480лева и представляват договорено и заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 28.10.2014г.. Не се споделя изложеното от пълномощника на жалбоподателката, че адвокатско възнаграждение не се дължи. На основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 1, б. "а" са посочени основанията и минималните размери на адвокатските възнаграждения измежду който попада и казуса във вр. и с пар. 1 от ДР на наредбата. Доколкото в случая не се прави възражение за прекомерност, то ще се присъди целия претендиран от ответника по жалбите размер.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, съдия при Административен съд гр.Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М.П.М., с ЕГН *****,*** срещу заповед №ЧР-*** от 14.10.2013 г. издадена от *** Перник, с която е прекратено служебното й правоотношение на основание чл.107а от ЗДСл. и ОТХВЪРЛЯ жалбата срещу заповед №ЧР-*** от 11.11.2013 г. на *** Перник, за поправка на явна фактическа грешка.

ОСТАВЯ без разглеждане искането на М.П.М., с ЕГН *****,*** за възстановяване на заеманата от нея длъжност и прекратява производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА М.П.М., с ЕГН *****,*** да заплати на *** при ***
Перник разноси по делото в размер на 480 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред
Върховния административен съд на Република България в 14-
дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: